

DÉLVIDÉK

Verseczi társadalmi és közművelődési vegyes tartalmú hetilap.

Versecz és vidéke magyar nyelvterjesztő egyesületének hivatalos közlönye.

Szerkesztőségi iroda: Versecz, lakanyu-utca 1054. szám — ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden küldemény és levelezés. A szerkesztőség számára a levelek és egyéb írásbeli közlemények különben úgy, Kirchner-né hivatali és rendelő irodájában (az Andrássy-sótátról és iskola-utca sarkán lévő Kádics-féle házban) is átvételnek.

Előfizetési díj: Negyedévre 1 frt. 25 kr. — Félévre 2 frt. 50 kr. — Egész évre 5 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

Felelős szerkesztő: Perjessy Lajos.

Kiadó-hivatal: Kirchner-féle könyvnyomda Versecsen — ide intézendők a kiadó-hivatalt illető előfizetések, hirdetésmények és felszólamlások.

Hirdetési díj: A hirdetésekért járó díj legutányosabban számítandó. — Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr. — A nyílt sorban egy sor 10 kr. — A hirdetések korjok pénteken délig beküldeni.

VII. évfolyam.

Vasárnap 1898. évi december/4-én.

50/ szám.

Czifra nyomoruság.

A budapesti tudomány-egyetem legutóbbi almanachjának statisztikai táblázataiból kitéjük, hogy a múlt esztendőben ismét kis híján ötszáz doktort avattak föl. Ötszáz doktort egy esztendőben, tehát 1867. óta körülbelül 15-500 doktort! Ez a tekintélyes szám gondolkozóba ejtethet mindenkit. Mennyi kitaró, szorgalmas munka fűződik hozzája, mekkora nagy fáradságot jelent, és — nemzetgazdagsági szempontból tekintve a dolgot — mennyi költséget képvisel.

Ebből az utóbbi szempontból nem érdektelen a kérdést behatóbban megvizsgálunk. Az árú előállítás, vagy a helyes műszo használva, „termelési” költségeit megállapítani a legtöbb esetben nem ütközik tulajdos nehézségekbe. Annál nehezebb, sőt majdnem lehetetlenség az egyes ember ugynevezett termelése költségeit meghatározni. Angol és német nemzetgazdák kimerítően foglalkoztak ezzel a kérdéssel s a következő eredményekre jutottak: Az ember termelése költségeiben legfontosabb annak az összegnek kiszámítása, mely az egyes ember fenntartására szükséges a születésétől fogva addig az ideig, a mikor önállóságára jut. Különböző országokban és népcsoportokban tett megfigyelések és számítások szerint egy első foku (alacsonyabb foku) műveltségű fiu fenntartási (termelési) költsége 12-ik életévig átlag 2242 forint; egy közepes műveltséggel rendelkező fiu termelési költsége 20-ik életévig 7282 forint, végre egy nagyobb műveltségű

diplomás fiatal embernek 25-ik életévig fenntartási, nevelési és oktatási költsége nem kevesebb mint átlag 16548 forint.

Ezek természetesen csak hozzávetőleg helyes statisztikai adatok két tanulságot szolgáltatnak. Az egyik az, hogy a diplomát nem szerzett fiu tizenöt éves korában már keres, míg a diplomás ember körülbelül csak 25 éves korában képes tanulmányainak gyümölcseiből megélni, magát fenntartani. A másik az, hogy nem diplomás ember nevelésének és oktatásának költsége nyolcezszorta kisebb, mint a diplomás emberé, a mi könnyen érthető, ha figyelembe vesszük, hogy az évről-évre növekedő oktatási költség mekkora összeget nyel el.

Megszivleli-e a társadalmunk ezeket a tanulságokat? Éppenséggel nem! A költségek ezt az intését, hogy „legyen minden utód különb ember, mint apja volt,” nagyon furesán értelmezik. A szülők nem abban keresik az utódok „külömb” voltát, nem úgy törekednek gyermekeik javát előmozdítani, hogy oly pályára adják, mely az adott viszonyok közt a legjobb erkölcsi és anyagi haladást biztosítja számukra, mely lehetővé teszi, hogy gyermekeik legalább is ne kerüljenek rosszabb módba, a megélhetésnek kedvezőtlenebb viszonyaiba, mint a melyek közt ők maguk vannak. Nem úgy cselekednek. Nálunk a legtöbb iparos és kereskedő még ha virágzó üzlete van is, sőt ha fiának a tudományos pályákra nyilván nincs hivatása de még kedve sem: nem neveli fiát iparosnak vagy kereskedőnek

mert azt akarja, hogy „valami jobb legyen belőle.”

Vannak bizonyos előítéletek és balvélemények, melyeket, ha egyszer meggyökerestek a köztudatban, alig lehet onnan kirtani. Magyarországon nagyon sokáig azt hitték, hogy a kereskedőnek vagy iparosnak alsóbbrendű foglalkozása van. Anyagiakkal bibelődni, nem tartozik a nagyon tiszteletreméltó foglalkozások közé a tudományt szolgálni azonban elismerést érdemlő buzgóság. Ez igen szép frázis de legyünk tisztában azzal, hogy az a száz meg száz jogi, orvosi meg böleseleti doktor, a ki az egyetemen megszeri diplomáját: ezt éppenséggel nem tekinti a tudomány további művelésre buzdító elismerésnek, hanem tisztán bizonyos gyakorlati életpályára való kvalifikációnak.

Egy nemzet életében pedig misem lehet károsabb, mint hogyha valamely pályán többen vannak, mint a mennyire a nemzetnek az azon a pályán levő nemzettagokból szüksége van. A nemzeti élet versenyében csak azok jutnak jutalmazáshoz, a kiknek munkája még kell, a fölöslegesek csak a proletáriátust szaporítják. Már pedig senki sem tagadhatja, hogy nálunk mindenféle sok a megélhetés gondjaival küzködő, szellemi proletáriátus.

Köztudomású igazságok ezek — s a legtöbb esetben a szülők mégis megfelekeznek róluk, a mikor gyermekeikből — nemcsak minden kényszerítő ok nélkül, de gyakran a józan belátás ellenére, egyedül a hiúság sugallatára hallgatva és a meg-

Tárcza.

Irodalmi esemény.

(A Nagy Képes Világtörténetről)

Esztendő munkája lesz, míg teljességében fekszik majd előttünk az a hatalmas munka, melyet dr. Marczali Henrik vezetése alatt a mai történetírás legjobb mesterei írnak, a Franklin Társulat és Révai Testvérek Irodalmi Intézete pedig most kezdj füzetenként a magyar közönség körében terjeszteni. A ki csak az első füzeteket látja, még nem lesz vele tisztában, hogy éppen nemzeti szempontból micsoda korszakos lépését jelenti ez a munka a magyar tudományosságnak, mert ezek a füzetek még ott járnak az emberiség bölcsője körül, s nem tünetik fel ennek az új világtörténetnek azt a legbecesebb újítását, hogy nemzeti szemmel kutatja, s kísér mindenhol a magyarság életét, szereplését, a világgal való összeolvadását. A magyar nemzet ugyanis kései gyermek és öreg népek döltek már a sírba, mikor ő még csak először látja a napvilágot. De innen aztán egészen új a metódus és az olvasó ámulva fogja látni, hogy a világ nagy koncertjében hogyan rezeg végig az a kis melódia, mely nekünk legbecesebb, mert a mi melódiánk, a mi történetünk.

A nemzeti szem, mely a nagyvilági sokadalomban is meglátja a kis magyarságot, mint

gyermek az édes szülőjét, az teszi ezt az új világtörténetet teljesen magyarra s a közönség már a munka derekan eszre fogja venni, hogy ez az első világtörténet, amely igazán magyar.

De tájékoztatást ad már az első füzet is, amelyben dr. Marczali Henrik becses előszava így vázolja a munka tervrajzatát.

„Szép és költői volt a klasszikus világ felfogása, mely az emberiség bölcsője koré helyezte az aranykort. Mely értelmű a bibliai hagyomány, mely a paradicsom kertjében látta az első emberpár hazáját, honnét Isten haragja uzte ki és tette „e munkás világba bele.” De a történetírás hiába keresi az Edent a földön: legregibb hagyományaink is háboruról, pusztulásról, inségről szólnak. A haladás végtelenségét sem látja teljesen igazolva Nagy, a mienkhez hasonló kulturák veszték el; nem mindig volt a jobb az erősebb is. A történet lényege a küzdelem, a változás; míg az emberiség él, ép oly kevéssé ismerheti a mennyország csendjét, mint a sír nyugalmát. Erjük be ezért a fejlődés szerényebb nemével; vizsgáljuk a tényeket, örvendjünk az emberi lélek sokféle tevékenységének szemléletén: a legrejtettebb okok, a legmélyebb és legáltalánosabb törvények felderítésére tudomány nem vállalkozhatik.

„Az emberi közösség élete az, melynek megismerése feladatunk. Egyének, rendek, sőt nemzetek is csak annyiban érvényesülnek, a mennyiben munkájuk az egészre visszaható. Egy

embernek vagy nemzetnek élete csak annyiban történet, amennyiben része a világtörténetnek. Magában, külön állítva, érthetetlen, előzményeit, hatását csak az egésznek reá való befolyása és az, mivel munkájával az egésznek fejlődéséhez járult, magyarázhatja meg.

Nem zárja ki ez a felfogás a egyesek, osztályok és népek művének méltánylását. Minden, a mi történet, egyes embertől indul ki, mindennek előbb aránylag csekély körre van hatása, csak azután szövídik be az egész kornak tudatába és válik küzdelem és atalakulás útján általános történeti ténynyé. Elszigetelt ember vagy állam nincs: minden csak egy egy lányszem az események végtelen sorában. A legnagyobb is csak a közösség körében érvényesülhet, és a legkisebbnek törekvése és munkája is hozzájárul az általános fejlődés művéhez.

Közelebb jutottunk problémánkhoz. Vezetünk tehát nem lehet egyeniség, bárminő kiváló az, még csak nemzet vagy állam sem, bárminő hatalmas részt szabtak magoknak a történet körében. Irányunkat azok az eszmék állapítják meg, melyen a történet körében felmerülnek, mozgást, küzdelmet, változást idézve elő. Nem magok az eszmék, hanem megvalósulásnak előbb csekély körben, aztán általános hatással, azon szándékkal, hogy állandók, maradandók legyenek: intézmények által. Az általánosnak és részletesnek ez a folytonos érintkezése a történet műhelyének legszebb, legtarkább szövődése.

rögzött rossz szokásnak engedelmességre — diplomás embereket nevelnek. Hány ilyenből válhatott volna jó kereskedő és iparos, a ki nem szaporítaná a számszeleplezők nagy táborát, melynek zászlaján ez a szomorú mondas sötétlik: cifra nyomorúság!

Argus.

NAPI HIREK.

Ő felsége apostoli magyar királyunknak osztrák császári felszázados jubileuma alkalmával a múlt pénteken városunk lakossága is ünnepele, hálát adott a mindenhatóknak, hogy Ő Felségét dacára a nehéz csapásnak teljes jó erőben és egészségben megtartotta. A középületek fel voltak lobogóva, minden templomban hálaadó i teniszteletek tartottak. Ugyanezen napon osztattak ki a volt katonáknak és tartalékosoknak a jubileumi érmek. Ugyancsak megostromoltak Ca im a n n katonai ügyi városi tanácsos irodáját, az utcákon mindenütt fel-tűntek a vörös szalagos érmek.

Ersébet királyné emlék. Feledhetetlen védő-asszonyunk néhai Ersébet királyné emlékeztet az általunk már ismertett, többféle, ugyan-ezen célú szolgáló intézkedéseken kívül újabban a verseczi erdőszélemben emelendő emlékművel is meg akarja örökíteni városunk hatósága. Az a szép és poétikus terv merült ugyanis föl, hogy a verseczi hegység egyik szép pontján mara-dandó körmök emeltessek egy létesítendő fa-csoport közepén. Seemayer János kir. tanácsos polgármester, Bó d o főkapitány és Mész a r o s János magy. kir. erdőgazdálkodó főredésszel egyetértőleg már ki is választotta a létesítendő emlék helyét, mely az úgynevezett „Hangya forrás“ (Ameisen Quelle) fölött elterülő s mar most is igen szépen díszlő fenyveserdő lábánál leend Legmelegebben üdvözljük ezen szép tervet, mely ismét egyik bizonyítéka leend azon igaz ragaszkodásnak, mely népünket feledhetetlen királynéinkhoz fűzte.

A verseczi róm. kath. egyháztanács folyó hó 27-én rendkívüli közgyűlést tartott Lás z l o f f y László egyházi, és Dr. Seemayer világi elnök vezetése mellett. A rendkívüli köz-gyűlésnek egyetlen fontos tárgyat képezte a csanádi egyházmegye nagynevű főpásztorának Cserneki és Tarkói D e s s e w f f y Sándor püspök-nek azon átirata, melyben a kegyuraság átvétele ügyében kötött szerződést leküldte. Ez alkalom-mal nemcsak a püspök mellett tüntetett me-len-gen a közgyűlés, hanem jegyzőkönyvi köszöne-

ismétlés, egyformaság nem fordulhat elő benne, minden élő, történelmi egyediség a leghatalmasabb külső befolyással szemben is megtartja egyéni-ségét.

Ebből következik aztán, hogy általánosí-tásnak, állandó típusok alkotásának a történet-ben nincs helye. Ugy a mint az eszmék hiánya lélektelenné teszi az előadást, úgy homályossá és ingadozóvá válik az, ha az egyes tény tisztá-zva, külön tartva nincs, hanem önállóság nél-kül olvad be a hasonlításoknak ködös, zürzava-ros tengerébe. Ezért az általános eszméket ke-reső, az egyes jelentéseket összefűző elmélkedés mellett egyenrangú tényező gyanánt lép fel a részletekbe menő, egész az aprólékosáig bon-coló történelmi kritika. Mit is érne az olyan okos-kodás, a melynek alapjául szolgáló tények nem teljesen igazak.

De van-e egyáltalában történelmi tudomány? Nem tapasztalhatjuk-e napról napra, hogy a legegyszerűbb mindennapos tényeket annyiféle árnyalattal adják elénk, hogy még a résztvevő-nek is bajos tudnia a teljes igazságot. Nem tud-juk-e, hogy amit évszázadokon át ajtatos hittal környezett nemzeteknek, korszakoknak hagyó-mánya, azt mesének, igen csekély történelmi al-kotó részeket magában foglaló mondának mu-tatja ki a tudományos megrostalás. Hol keres-sük tehát a tudományos meggyőződésnek és jo-gosult kétkedésnek határát?

Valójában úgy áll a dolog, hogy a mihez kétség fér, annak édes kevés köze van az elő-adó történelmihez.

A történelmi kritika szétszedte, különböző korokban létesült alkotóeszközeire bontotta azt a könyvet, melynek betűjét szent igazság gyanánt tiszteli a népek nagy része: a bibliát. De mi benne igazan történelmi, a prófétai lélek ihletése, az egy isten uralom megalapítása a földön, az igaz és szilárd, mint a kőszikla. Milyen keveset fogadnak már el abból, mit Livius Róma kelet-kezéséről és növekedéséről mesél! Minő sivár és üres a középkor első századainak reánk ma-

ret szavazott világi elnöke Dr. Seemayer Karoly-nak is, ki ezen kérdés megoldását hathatós közbenjárásával elősegítette. Egyben megvalasz-totta az egyház nevében a püspöknél tisztelgő küldöttség tagjait Lászlóffy apatot Dr. Seema-ayer egyházi elnököt Braichler gondnokot, Milleker Bodog egyházi jegyzőt, továbbá Seemayer Ferencz és Weifert Mihály tanácsstagokat. Végül az egyháztanács a Verseczi Casinó által kezdeményezett „Ersébet ki-rályné alapítvány“ra 300 koronát szavazott meg.

Halálozás. Városunknak egy általánosan ismert alakját szőlította el a múlt napokban a végzet az élők sorából. Gábor István nyugdí-jazott csendbiztos és volt kistélyi jegyző élete 60-dik évében a múlt hétfőn délelőtt hosszabb betegeskedés után elhunyt. A boldogult „Pista bácsi“ — mint a hogy őt legtöbbször nevezték — egyike volt azon jóvialis, jökedélyű régibb ivasú patriarchális hivatalnokoknak, kiket sok író megörökített. Pista bácsi mint volt huszár és mint csendbiztos nagyon érdekes és tanul-ságos dolgokat tudott elbeszélni a régi katonai és megyei világból. Oda gyűltek naponként Pista bácsi köré a nyugdíjazott öreg urak, katonatisztok, olyan főkkaszinó féle lett az ő nagy tözsdéje, hol sok mindenféle tárgyat vitat-tak meg. Pista bácsi igen jó szívű ember is volt. Sok jökönyságot gyakorolt adott szívű neje-vel, most már özvegyével, született Blau Kor-nélia úrnővel. Mint csendbiztos sok érdekes dolgokat élt át. Joizú adomái sokszor mulat-tak ismerősei, aranyos jó kedélye ritkán hagyta el. Midőn a magyar királyi csendőrséget szer-vezték, ott hagyta a megyei szolgálatot nyug-dijba vonult és a nagy dohány tözsdét kezelte. Hogy mennyire becsülték és tisztelték Gabor István leginkább kitűnt a múlt kedden meg-tartott temetése alkalmával, hol a polgárság ritka nagy számmal jelent meg. A verseczi férfi dalárda gyaszdalokat zengedezett. Az elköltö-zöttet nejen kívül egy gyermeke siratja. Legyen áldott emlékezte.

Az új állami elemi népiskola. épületeinek tatarozási költségeit a kulturminiszter már ki-utaltványozta, s utasította a kir. tanfelügyelő-séget, hogy a tanítói állásra a pályázat rövid határidővel kiirassék. Az új iskola január elején nyitattik meg.

Honvédtisztek kitüntetése. A császári jubi-leum alkalmából Szilassy Ödön lugosi 8. honv. gy.-ezredbeli őrnagy és Humke Lajos verseczi 7. honvéd gy. ezredbeli százados a katonai érdemkeresztet kapták: farádi Vörös Tibor, Bitter-mann Sándor lugosi 8. honv. gy.-ezredbeli szá-

radt történelmi irodalma, mennyi kétség fer minden adatahoz. De azért a modern népek megtelepedése, állami szervezkedése végbement és a mi azon sötét századokban történt, annak mai napig is érezhető a hatása.

Mi, akik láttuk, mennyire váltja be a „Nagy Képes Világtörténet“ ezt a mélyeséges program-mot, elárulhatjuk, hogy modernebb és teljesebb világtörténete még nem volt a világ egyetlen nemzetének sem, mint ez. Világosság, teljesség, érdekesség — ezek az irányító momentumok az előadásban, s mintha a tudományos célt a művészet még inkább elő akarná segíteni, az illusztrációknak igazán kimeríthetetlen bősége tartkítja az elmondott eseményeket. S ezek nem a sablonos megszokott illusztrációk. Nem azok az elképzelt, hazug képek, amelyekben több a fantázia, mint az igazság és szépség, hanem csupa olyan művészi reprodukció, mely az egy-koru emlékeket, a világ összes muzeumaiban szétszört történelmi ereklyéket hozza az olvasó szemé elé. Valósággal úgy van, hogy a históri-kus elbeszélést olvasva, elvonul az olvasó szemé előtt a világ minden muzeuma, s a kellő helyen méltatja mindazokat a csodás ereklyéket, melyek abból az időből, írásban, képből vagy köben ránk maradtak. Soha szebb és teljesebb galéria nem kínálta még a látványosságait pub-likumnak, mint a Nagy Képes Világtörténet kép-gyűjteménye. Az embernek a történet olvasása közben az az érzése támad, hogy átálmódja ma-gában az egész világ életét és újra látja mind azt a csodát, amit elmúlt és új világok kulturája megteremtett.

Aki ezt a Nagy Képes Világtörténetet könyvtárába iktatja, mintha egy muzeumot vinne a házába. S olyan csodás muzeumot, amelyben képek és tárgyak maguk is ékesen beszélnek, s azonfelül a tudomány legjobb mes-terei: a legteljesebb kommentárt adják melléjük. Gyönyörúsége lesz a szemének, gazdagodása az elméjének. A legigazibb házi kincs.

zadosok és Matteserán Jenő verseczi 7. honv. gy.-ezredbeli főhadnagy legfelsőbb megelé-gedésben részesültek.

A verseczi új honvédlaktanyának, — mely városunk leghatalmasabb középülete leend. — a honvédelmi miniszter által jóváhagyott tervei és költségvetése már leérkeztek városunkhoz. Addig is, míg a tervezett monumentális épület részletesen ismertetnénk, felemlítjük a költség előirányzatból a következő adatokat: A törzs-épület 56'000 frt. a legénységi laktanya 91'501 frt, melléképületek 23'000 frt, markotanyos épület 11'000 frt, pótraktár 21'000 frt, jármű fészter 7000 frt, udvarrendezés és egyéb kiadás 18'000 forint — szóval a kaszárnya összesen 228'131 frt 17 krba fog kerülni. Szoukup Adolf kassai laktanya tervező mérnök a tervekért 4500 frt. tiszteletdíjat kapott a várostól.

A verseczi kereskedők egyesülete a múlt vasárnap tartotta meg alakuló közgyűlését Mazsary Rudolf elnöke alatt. A fiatal egye-sületnek mely alapszabályainak jóváhagyása után csak most kezd meg rendes működését már eddig is 959 frt. vagyona van. Az egye-sület tisztikara és választmánya következőleg alakult meg: Elnök: Mazsary Rudolf, alelnökök: Dimitrievits J. és Lövenstein József, titkárok: Horvath E. és Jakoby J., pénztárosok: Kehrer L. és Scherter B., könyvtárosok: Roth R. és Tauber T., gazdák: Weiss M. és Frank P. A választmány tagjai: Hofman R. Florián Gy. Gack R. Unger J. Reinfeld S. Györi M. Mandukits K. és Frisch H., szamvizsgálók: Bauer P., Watzek H. és Zsitvay B. Az egyesület sok szép feladatot tűz ki maga elé: mint halljuk egyik dicséretes törekvése leend, hogy a magyar ipart különösen támogatni fogja a beazonló osztrák árúkkal szemben, hogy a kereskedelem magyarosításán, a magyar cégtáblák és felira-tok ügyében is közrefog működni. . . . stb. Ez irányú hazafias működésért — melynek bizonyára szép eredménye leend — melegen üdvözljük az új egyesületet.

Halalos végű verekedés. Nagy riadalmat okozott a múlt vasárnap este a temesvári utca-ban egy parazs verekedés, melynek sajnos egy emberélet is áldozatul esett. A Gottschall fele korcsmában vígan mulatozanak a legények, tan-czóltak jó kedvvel. Három honvéd újonczbaka, az őszszel bevonult Pull J. Koller J. és La-zárovits Gy. szintén a tánczoló közt vala, s mivel talán a konyha hölgyek jobban kitun-tették az uniformist, a cibilek bele kötöttek a honvédekbe, kik midőn látták, hogy baj lehet a dologból, 8 óra tájban nyugodtan eltávoztak s hazafelé indultak. Alig értek azonban a fő-utca szögletéhez midőn több legény reájuk rohant, s ugyancsak döngötték őket a maguk-kal hozott dorongokkal. Egy híres verekedő firma névszerint Mrlyin Péter Pull honvédet ragadta meg és utlegete kegyetlenül. A hon-véd végső szükségében kihuzta oldalfegyverét és Mrlyint megszurta. A sebesült erre eleresztette a honvédet s alig tett pár lépést, összerogyott és elvérzett. A tett színhelyén nagy tömeg nép verődött össze, kik izgatottan tárgyaltak a véres eseményt. A katonákat mihamar letartoztatta a katonai parancsnokság, midőn Pull meghallotta, hogy önvédelemből embert ölt, szinte két-égb-esezt. Felemlítendőnek tartjuk azon körülményt, hogy a jelen voltak valamenyen a verekedő le-gényeket itélik el, s védik a katonákat, kik a verekedést mindenáron el akarták kerülni.

A délvidéki magyar színészvétel Bokody Antal igazgatása alatt álló szubrepcionált szintársulata f. hó 1-én kezdte meg előadásait Lugoson. Minthogy a bérletivek legközelebb vá-roսunkban is ki fognak bocsáttatni, s a részlet bérlet fizetéseket meg lehet kezdeni, közöljük Bokody új társulatának névsorát s az előadandó újdonságok czimeit: A társulat tagjai: Muszaki személyzet: Bokody Antal igazgató, főrendező. Karolyi Lajos titkár. Tukorai Loránd, Szabeni Antal, Delli H. rendezők. Kiss Béla ügyelő. Németh Ignác karnagy Pécsi Mari pézttárosnő. Csabai Bandi festő és díszítő két segéddel. Szabó Kalmán szertéros és szinlapoztató két segéddel. Reichel János zenekar-igazgató és 10 tagu zene-кар. — Előadó személyzet: Bokody A. jellem-ábrázoló. Farkas Béla hős szerelmes. Margittai Gyula lyrai szerelmes. Szabeni Antal salonkomi-kus. Tukorai Lorand komikus. Vágó Béla apa-és jelemszínész. Boda Ferencz operette-tenorista. Radványi Dezső népszimfü- és operette-bariton. Delli Henrik operette-tenorbuffó. Szilágyi Ala-dár operette-bassobuffó. Karolyi Lajos apaszin-nész. Soos Károly. Lang Jenő, Ligeti Gyula, Czongrádi József, Szeles Antal, Timár László segédszínészek és kardosok. Bokodyné Róza fiatal anya, társalgó. Károlyné Emilia anya és